מתני' מה בין פסח הראשון לשני הראשון אסור בבל יראה ובל ימצא והשני חמץ ומצה עמו בבית הראשון טעון הלל באכילתו והשני אינו טעון הלל באכילתו זה וזה טעון הלל בעשייתן ונאכלין צלי על מצה ומרורים ודוחין את השבת: **גמ'** ת"ר ככל חוקת הפסח יעשו אותו במצוה שבגופו הכתוב מדבר מצוה שעל גופו מנין ת"ל על מצות ומרורים יאכלוהו יכול אפילו מצות שלא על גופו ת"ל ועצם לא ישברו בו מה שבירת העצם מיוחד מצוה שבגופו אף כל מצוה שבגופו איסי בן יהודה אומר יעשו אותו במצות שבגופו הכתוב מדבר אמר מר יכול אף מצוה שלא על גופו הא אמרת במצוה שבגופו הכתוב מדבר ה"ק השתא דאמרת על מצות ומרורים יאכלוהו אלמא יעשו אותו לאו דוקא הוא אימא הוה ליה כפרט וכלל ונעשה כלל מוסיף על הפרט ואפילו כל מילי נמי קמ"ל איסי בן יהודה האי עצם מאי עביד ליה מיבעי ליה לאחד עצם שיש בו מוח ואחד עצם שאין בו מוח ורבנן האי יעשו אותו מאי עבדי ליה מיבעי ליה שאין שוחטין את הפסח על היחיד דכמה דאפשר לאהדורי מהדרינן ת"ר ככל חוקת הפסח יעשו אותו יכול כשם שהראשון אסור בבל יראה ובל ימצא כך שני אסור בבל יראה ובל ימצא ת"ל על מצות ומרורים יאכלוהו ואין לי אלא מצות עשה מצות ל"ת מנין ת"ל לא ישאירו ממנו עד בקר ואין לי אלא מצות ל"ת שניתק לעשה מצות ל"ת גמור מנין ת"ל ועצם לא ישברו בו מה הפרט מפורש מ"ע ול"ת שניתק לעשה ול"ת גמור אף כל מ"ע ול"ת שניתק לעשה ול"ת גמור בכלליה דמצות ומרורים מאי קא מרבי צלי אש בפרטיה מאי ממעיט ליה השבתת שאור איפוך אנא מצוה דגופיה עדיף בכלליה דלא ישאירו ממנו עד בקר מאי קא מרבה ליה לא תוציא ממנו (דדמי ליה דהאי מיפסל בנותר והאי מיפסל ביוצא) בפרטיה מאי קא ממעט ליה לא יראה ולא ימצא (דדמי ליה דהאי אינו לוקה דהוה לאו שניתק לעשה והאי אינו לוקה דהוה ליה לאו שניתק לעשה) איפוך אנא מצוה דגופיה עדיף בכלליה דעצם לא ישברו בו מאי

מתני' מלה וחמץ יש לו בבית. בגמ' יליף לה לטעמא דכולה מתניתין: (א) **גמ' ככל חוקת הפסח וגו'.** בפסח שני כתיב: **אותו.** משמע גופו: **במצות שבגופו הכתוב מדבר.** לא ריבה את השני לדין ראשון אלא במצות שבגופו כגון סדר עבודותיו ואכילת צלי אבל לא למצות שאינן בגופו כגון השבתת שאור: **מצוה שעל גופו מנין.** כגון מצה ומרור שהן דברים אחרים ובאין חובה לו: **יכול אף מצוה שלא על גופו.** כגון השבתת שאור ולקמיה פריך מנא תיתי והאמרת אותו משמע מצוה שבגופו: **מה שבירת העצם מיוחדת.** לקמן יליף לה בפרט וכלל דפרטי כתיבי ברישא והדר כלל על מצות ומרורים יאכלוהו וכן לא ישאירו ממנו עד בקר ועצם לא ישברו בו פרטי ככל חוקת הפסח יעשו אותו כלל ולקמיה מפרש לה: **איסי בן יהודה אומר.** אינו צריך לא ישברו לכך אלא ללימוד אחר כדלקמן דאותו מצוה שבגופו משמע: **הא אמרת אותו כמצוה שבגופו** גרסי': **ה"ק השתא.** דכתיב מצות ומרורים ואיתרבי מצוה שאינה גופו אלמא אותו לאו דוקא: **והוה ליה פרט וכלל.** דפרטי כתיבי ברישא: **ואימא נעשה כלל מוסיף על הפרט.** ואיתרבי כל מילי אפילו השבתת שאור שאינה על גופו: **קמ"ל.** ועצם לא ישברו דלא תדרוש כלל מוסיף על הפרט לרבויי כל מילי אפי' השבתת שאור דאם כן כל הני פרטי למה לי אלא להכי כתבינהו לכולהו למידרש תוספתא דכללא אכל חד וחד ומרבי דומיא דפרטי ותו לא וכולהו פרטי הוו דגופו ודעל גופו והיינו דקאמר תנא דפרטי ועצם לא ישברו ממעט מצות שלא על גופו כגון לא תשחט על חמץ כדלקמן ולקמן בברייתא מפרשי מאי מרבי כללא דכל חד וחד ומאי ממעט פרטא: **מאי עביד ליה.** מככל חוקת הפסח נפקא ליה דהא לדידיה אותו דוקא וממעט שלא על גופו וממילא מתרבה שבירת עצם דהא מצוה שבגופו היא. ותמיהא לי אמאי לא בעי נמי לא ישאירו לאיסי מאי עביד ליה דהא מצוה שבגופו היא: **מיבעי ליה אחד עצם כו'.** להכי דרשינן בכילד צולין (לעיל דף פה.) כשהוא אומר ועצם לא ישברו בפסח שני שאין ת"ל הוי א' עצם כו': **ורבנן.** דאמרי אותו לאו דוקא למאי איכתב: **שאין שוחטין.** פסח שני על היחיד שנדחה לו להכי כתב יעשו לשון רבים דכמה דאפשר לאהדורי אחר טמא מת חבירו להמנותו עמו מהדרינן כגון לטמא אחד בשרץ ואיידי דכתיב יעשו כתיב אותו דאע"ג דכתיב ברישא יעשו אותו אי לא כתביה זימנא אחריתי הוה אמינא אורחיה דקרא הוא: **ת"ל על מצות ומרורים וגו'.** והדר כתיב כללא עליה לרבויי דומיא דידיה וכל מילי לא אמרינן דנירבי דא"כ כל הני פרטי למה לי ופרטא ממעט דכוותיה כדמפרש לקמן דכללא דכל חוקת הפסח מהדרינן אכולהו פרטא לרבויי בכל פרטא דומיא דידיה ולמעוטי מפרט' נמי דומיא דידיה ומחד מפרטיה ממעטינן בל יראה ובל ימצא לקמן וברייתא רמוזי מרמוזא ואזלא כללי מאי מרבו ופרטי מאי ממעטי ודכוותיה מרבו וממעטי: **ואין לי.** שיהא כלל מוסיף אלא על הפרט של עשה מצות ומרורים דכוותיה צלי אש שהוא מ"ע ופרט נמי ממעט דכוותיה השבתת שאור: **ל"ת מנין.** שירבה הכלל וכן הפרט ימעט ל"ת ת"ל לא ישאירו ממנו עד בקר וכתיב כללא לאהדורי עליה לרבויי דכוותיה לאו הניתק לעשה ולמעט בפרטיה לא יראה ולא ימצא דלאו שניתק לעשה ניהו כדמפרש במסקנא: **ואין לי אלא כו' ל"ת גמורה מנין.** שירבה [הכלל] וימעט פרט ת"ל לא ישברו וכתב כללא לאהדורי עליה לרבויי דכוותיה בכללא ולמעוטי דכוותיה בפרטא כדלקמן: **בפרטיה מאי קא ממעט.** דכל פרטא משמע מיעוטא דכוותיה דהכי משמע האי ולא מידי אחרינא השבתת שאור דהויא נמי כמצות עשה: ל"ת דמותיר לאו הניתק לעשה הוא דכתיב גבי ראשון [שמות יב] והנותר ממנו וגו': **לא תוציא.** לאו הניתק לעשה הוא דכתיב [שם] בבית אחד יאכל לא תוציא וגו' ומשמע לא תוציא לאוכלו אלא בבית אחד יאכל בעמוד והחזר קאי אם הוציאו ולית ליה להאי תנא הא דתני בכילד צולין (לעיל פה.) האוכלו הרי זה בל"ת דובשר בשדה טרפה (שמות כב) אלא מותר להחזירו ולאוכלו: **ולא יראה.** ואם נראה תשביתוהו לעולם הוא בעמוד והשבת כל ימות המועד: **בכלליה דעצם לא ישברו בו.** דמרבי לא תעשה גמור:

מאי

מה בין ראשון לשני. בתוספ' (פרק ח) קתני נמי הראשון נשחט בג' כיתות ואין השני נשחט בג' כיתות והכא תנא ושייר דשייר נמי ביקור ד' ימים דליתיה בשני כדאמר בגמ' (דף צו.) ובתוספתא דלא קתני ביקור דלא קחשיב אלא הנך שנוהגין בפסח לבדו וביקור נוהג נמי בתמיד:

ואיסי בן יהודה עצם לא ישברו בו מאי עביד ליה. תימה לאיסי לא ישאירו ממנו עד בקר מאי עביד ליה דהא לדידי' לא צריך למעוטי בל יראה דאותו מפיק מצוה שלא על גופו:

מיבעי ליה שאין שוחטין את הפסח על היחיד. קשה לרשב"א דתיפוק ליה מככל חקת הפסח ובראשון נפקא לן בפרק האשה (לעיל דף צא.) דאין שוחטין אותו על היחיד מלא תוכל לזבוח את הפסח באחד וי"ל דלית ליה ההיא דרשה ובפסח ראשון נפקא ליה משום דלא גרע מפסח שני:

בכלליה דמצות ומרורים מאי קמרבי צלי אש. משמע משום מצות ומרורים דקאי כללא עליה מרבינן צלי אש ותימה כיון דפרט וכלל הוא בלא מצות ומרורים מרבינן צלי אש וכל מילי אפילו השבתת שאור ומפרטי ממעטי מכל חד וחד חדא מילתא כדאמר בריש מרובה (ב"ק דף סג:) דמסיק על כל דבר פשע כלל ריבויא וכל הני פרטי למה לי חד למעוטי עבדים כו' ויש לומר דודאי בלא מצות ומרורים ידעינן צלי אש (ט) מכללא ומצות ומרורים לא אתא אלא למעוטי השבתת שאור ולא נקט האי לישנא בכלליה דמצות ומרורים מאי קמרבי צלי אש אלא משום דבעי למיפרך ואיפוך אנא: **לא** תוציא מן הבית. פי' בקונט' דלאו הניתק לעשה הוא דכתיב בבית אחד יאכל לא תוציא משמע לא תוציא לאוכלו בבית אחר אלא בבית אחד יאכל בעמוד והחזר קאי אם הוציאו וקשה לר"י היכי חשבינן ליה לאו הניתק לעשה והא לאו שקדמו עשה הוא ולא חשיב לאו הניתק לעשה כדאמרינן בפרק בתרא דמכות (דף טו.):

בפרטיה קא ממעט בל יראה. כאן משמע כמו שפירש ר"י בכל שעה (לעיל כט:) דלא יראה הוי ניתק לעשה:

פסח

מסורת הש"ס

א) [עי' תוס' יומא כט. סד"ה אלא], ב) טעונין. יעב"ץ, ג) [לעיל פה.], ד) [לעיל לא. וש"נ], ה) ס"א ל"ג, ו) ס"א ל"ג, ז) [ע"ב], ח) [ועי' בפרש"י להדיא ד"ה פ"ו בל"ת], ט) ס"א צלי אש מכלליה, י) תוס' ד"ה כל שעה.

* * *

תורה אור השלם

1. לֹא יַשְׁאִירוּ מִמֶּנּוּ עַד בֹּקֶר וְעֶצֶם לֹא יִשְׁבְּרוּ בוֹ כְּכָל חֻקַּת הַפֶּסַח יַעֲשׂוּ אֹתוֹ: במדבר ט יב
2. בַּחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם בֵּין הָעַרְבַּיִם יַעֲשׂוּ אֹתוֹ עַל מַצּוֹת וּמְרֹרִים יֹאכְלֻהוּ: במדבר ט יא
3. בְּבַיִת אֶחָד יֵאָכֵל לֹא תוֹצִיא מִן הַבַּיִת מִן הַבָּשָׂר חוּצָה וְעֶצֶם לֹא תִשְׁבְּרוּ בוֹ: שמות יב מו

* * *

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מלה וכו' דכולה מתניתין הס"ד ואח"כ מ"ה ד"ה צלי דאתרבי מכלליה דמצות ומרורי' הס"ד:

* * *

מוסף רש"י

אחד עצם שיש בו מוח. ולא אמרינן ליתי עשה דואכלו את הבשר וידחה את לא תעשה דשבירה (לעיל פה.).

* * *

רבינו חננאל

מתני' מה בין הראשון לשני הראשון אסור בבל יראה ובל ימצא והשני חמץ ומצה עמו בבית. ת"ר ככל חקת הפסח יעשו אותו במצוה שבגופו כגון צלייתו. מצוה שעל גופו ואינה בגופו עצמו מנין, ת"ל על מצות ומרורים יאכלוהו. יכול אף מצוה שנוהגת בפסח ואינה לא בגופו ולא על גופו של פסח כגון השבתת שאור, ת"ל ועצם לא תשברו בו מה שבירת עצם כו'. ואקשינן אמאי צריך קרא למעוטי (מצה) [מצוה] שלא על גופו כגון השבתת שאור, והא כתיב ככל חקת הפסח יעשו אותו, ואוקימנא במצוה שבגופו הכתוב במדבר כגון צלייתו, מכלל שבמצוה אחרת אינה נוהגת בו. ושנינן הכי קאמר השתא דאתא על מצות ומרורים יאכלוהו ורבי אפי' מצוה שעל גופו, אלמא האי דפשטנא ככל חקת הפסח במצוה שבגופו לאו דוקא הוא, הואיל ואפקיה קרא אימא אפי' מצוה שלא על גופו תהא נוהגת בו, קמ"ל ועצם לא תשברו בו מצוה שעל גופו אין מצוה שלא על גופו כגון השבתת שאור וחמץ וכיוצא בהן לא. ואיסי בן יהודה האי ועצם לא תשברו בו מבעי ליה, שאין שוברין בו כל עצם בין יש בו מוח בין אין בו מוח. ות"ק סבר לה כר' דאמר מבעוד יום אין בו משום שבירת עצם, הלכך כיון דאיפשר ליה למתבריה מבעוד יום ולאפוקיה למוחיה ולמיכליה בלילא, לא אתי עשה דאיפשר לקיומיה כי האי גונא, ודחי לא תעשה. הלכך לא אתא ועצם לא

עין משפט נר מצוה

יג א מיי' פ"י מהלכות ק"פ הלכה טו:
יד ב מיי' פ"ב מהלכות ק"פ הלכה ג:
טו ג ד מיי' פ"י מהל' ק"פ הלכה טו:

* * *

רבינו חננאל (המשך)

תשברו בו אלא למעוטי מצוה שלא על גופו. ותיפוק לי[ה] האי סברא מיעשו אותו, ההוא בא ללמד דוקא רבים, מכאן שאין שוחטין את הפסח על היחיד מבעי ליה, דוקא יעשו רבים אבל יחיד לא, מכאן שאין שוחטין את הפסח על היחיד. ת"ר ככל חקת הפסח יעשו אותו יכול כשם שהראשון כו'. פי' מצאנו דפסח שני שכתוב בין הערבים יעשו אותו זהו כלל, פרט על מצות ומרורים יאכלוהו, ועוד כתיב לא ישאירו ממנו עד בקר, וכתיב עוד ועצם לא ישברו בו, חזר וכלל ככל חקת הפסח יעשו אותו, נמצא כלל (כו')[ג'] פרטים וכלל, ואנו דורשים בכל אחד ואחד כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט. הלכך בין הערבים יעשו אותו כלל. על מצות ומרורים יאכלוהו פרט, ככל חקת הפסח יעשו אותו חזר וכלל. עכשיו באין לדון כעין הפרט, מה הפרט מפורש על מצות יאכלוהו דהיא עשה גרידתא, אף אני ארבה דחייב לאכלו צלי דהוא עשה גרידתא, וממעט השבתת שאור דאע"ג דהוא עשה גרידתא אינו על גופו. ומכלליה לא ישאירו דהוא לאו שניתק לעשה, שנאמר והנותר ממנו עד בקר באש תשרופו, ריבה לא תוציא מן הבית מן הבשר חוצה שהוא כעין הפרט, שזה נפסל בנותר וזה נפסל ביוצא. וממעט לא יראה לך שאור דדמי ליה, דהוא לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו וזה לאו שאין בו מעשה. ואע"ג דדמי ליה ממעיט ליה דהאי לא יראה לך שאור לית ליה בגופיה דפסח מכלליה דעצם לא תשברו בו, דהוא לאו שחייבין בו מלקות, ריבה אל תאכלו ממנו נא דהוא לאו שחייבין מלקות כיוצא בו בגופיה דפסח, וממעט לא תשחט על חמץ דאע"ג דהוא לאו שחייבין עליו מלקות, ליתיה כעין הפרט דהא ליתיה בחוביה בגופיה דפסח. ובהני כולהו כללי ופרטי דדרשינן אמרינן ואפוך אנא. ופרקינן מסתברא הני מצוה דבגופיה והני ליתנהו בגופיה כדפרשינן להו כל חדא וחדא. לישנא אחרינא ת"ר ככל חקת הפסח יעשו אותו, יכול כשם שהראשון כו' אמרי בכלליה דכתיב ככל חקת הפסח מאי מרבה מצוה שבגופו והיא צלייתו באש, בפרטו ממעט השבתת שאור. בכלליה דלא ישאירו ממנו קא מרבי לא תוציא מן הבית מן הבשר חוצה דדמי ליה, דהאי מיפסל בנותר והאי מיפסל ביוצא, בפרטיה ממעט לא יראה ולא ימצא דדמי ליה, דלא ישאירו ממנו לא לקי דהוה ליה לאו שניתק לעשה, לא יראה ולא ימצא נמי לא לקי דהוה ליה לאו שאין בו מעשה. בכלליה ועצם לא תשברו בו